

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/592

z dnia 10 kwietnia 2019 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1806 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo notyfikowało Radzie Europejskiej zamiar wystąpienia z Unii zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). W dniu 21 marca 2019 r. Rada Europejska uzgodniła przedłużenie okresu przewidzianego w art. 50 ust. 3 TUE do dnia 22 maja 2019 r., pod warunkiem że brytyjska Izba Gmin zatwierdzi Umowę o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej ⁽²⁾ (zwanej dalej „umową o wystąpieniu”). W przypadku gdy brytyjska Izba Gmin nie zatwierdzi umowy o wystąpieniu, Rada Europejska uzgodniła przedłużenie tego okresu do dnia 12 kwietnia 2019 r.
- (2) Na mocy art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE ⁽³⁾ obywatele Unii mają prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, w tym prawo wjazdu na terytorium państw członkowskich bez wizy lub równoważnych formalności.
- (3) W wyniku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Traktaty i dyrektywa 2004/38/WE, w tym prawo wjazdu na terytorium państw członkowskich bez wizy lub równoważnych formalności, przestaną mieć zastosowanie do obywateli (*nationals*) Zjednoczonego Królestwa posiadających status *British citizens*. Konieczne jest zatem włączenie Zjednoczonego Królestwa do jednego z załączników do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 ⁽⁴⁾. Załącznik I zawiera wykaz państw trzecich, których obywatele mają obowiązek posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich, a załącznik II zawiera wykaz tych państw trzecich, których obywatele są zwolnieni z tego obowiązku.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 kwietnia 2019 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 661 z 19.2.2019, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 39).

- (4) Gibraltar nie jest częścią Zjednoczonego Królestwa. Prawo Unii ma zastosowanie do Gibraltaru w zakresie przewidzianym w Akcie przystąpienia z 1972 r. wyłącznie na mocy art. 355 ust. 3 TFUE. Dodanie Zjednoczonego Królestwa do części 1 załącznika II do rozporządzenia (UE) 2018/1806 nie obejmuje obywateli brytyjskich terytoriów zamorskich (ang. *British overseas territories citizens*), którzy uzyskali obywatelstwo na podstawie związków z Gibraltarą. Gibraltar należy zatem zamieścić wraz z innymi brytyjskimi terytoriami zamorskimi w wykazie znajdującym się w części 3 załącznika II do rozporządzenia (UE) 2018/1806.
- (5) Kryteria, które należy uwzględnić przy określaniu – na podstawie indywidualnej oceny każdego przypadku – państw trzecich, których obywatele objęci są obowiązkiem wizowym, oraz państw trzecich, których obywatele są zwolnieni z tego obowiązku, ustanowiono w art. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1806. Kryteria te odnoszą się między innymi do nielegalnej imigracji, porządku i bezpieczeństwa publicznego, korzyści gospodarczych, w szczególności w zakresie turystyki i handlu zagranicznego, oraz do stosunków zewnętrznych Unii z danymi państwami trzecimi, w tym w szczególności w zakresie poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, a także do skutków spójności regionalnej i wzajemności.
- (6) Uwzględniając wszystkie kryteria wymienione w art. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1806, należy zwolnić obywateli (*nationals*) Zjednoczonego Królestwa posiadających status *British citizens* z obowiązku wizowego podczas podróży na terytorium państw członkowskich. Biorąc pod uwagę bliskość geograficzną, powiązania między gospodarkami, poziom wymiany handlowej i zakres krótkoterminowych przepływów osób między Zjednoczonym Królestwem a Unią w celach gospodarczych, rekreacyjnych lub innych, ruch bezwizowy powinien ułatwić turystykę i działalność gospodarczą, przynosząc tym samym korzyści Unii.
- (7) Należy zatem włączyć Zjednoczone Królestwo do załącznika II do rozporządzenia (UE) 2018/1806 w odniesieniu do obywateli posiadających status *British citizens*.
- (8) Niniejsze rozporządzenie opiera się na założeniu, że w celu utrzymywania bliskich stosunków Zjednoczone Królestwo przyzna pełną wzajemność wizową obywatelom wszystkich państw członkowskich. Jeżeli w przyszłości Zjednoczone Królestwo wprowadzi obowiązek wizowy dla obywateli przynajmniej jednego państwa członkowskiego, zastosowanie powinien mieć mechanizm wzajemności przewidziany w art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/1806. Parlament Europejski, Rada, Komisja i państwa członkowskie powinny działać niezwłocznie w celu zastosowania tego mechanizmu wzajemności. Komisja powinna stale monitorować przestrzeganie zasady wzajemności i natychmiast informować Parlament Europejski i Radę w razie wystąpienia jakichkolwiek zdarzeń, które mogłyby stanowić naruszenie tej zasady.
- (9) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁶⁾.
- (10) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁷⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B i C decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽⁸⁾.
- (11) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą

⁽⁵⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁸⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B i C decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽¹⁰⁾.

- (12) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE ⁽¹¹⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (13) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽¹²⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (14) Niniejsze rozporządzenie jest aktem opartym na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu, odpowiednio, art. 3 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2003 r., art. 4 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2005 r. oraz art. 4 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2011 r.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w dniu następującym po dniu, w którym prawo Unii przestaje mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa.
- (16) Należy zatem zmienić rozporządzenie (UE) 2018/1806,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2018/1806 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 6 ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) bez uszczerbku dla wymogów wynikających z Europejskiego porozumienia w sprawie zniesienia wiz dla uchodźców Rady Europy, podpisanego w Strasburgu w dniu 20 kwietnia 1959 r., osoby posiadające status uchodźcy lub bezpaństwowca oraz inne osoby nieposiadające obywatelstwa jakiegokolwiek państwa, które przebywają w Irlandii i są posiadaczami dokumentu podróży wydanego przez Irlandię i uznawanego przez dane państwo członkowskie.”;

- 2) w załączniku II część 1 dodaje się następującą pozycję:

„Zjednoczone Królestwo (z wyłączeniem obywateli brytyjskich (*British nationals*), o których mowa w części 3)”;

- 3) w załączniku II tytuł części 3 otrzymuje brzmienie:

„OBYWATELE BRYTYJSKY (BRITISH NATIONALS), KTÓRZY NIE POSIADAJĄ STATUSU BRITISH CITIZENS”;

- 4) w załączniku II część 3 po słowach „obywatele brytyjskich terytoriów zamorskich (ang. British Overseas Territories Citizens)” dodaje się następujący tekst:

„Terytoria te obejmują Anguillę, Bermudy, Brytyjskie Terytorium Antarktyczne, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Brytyjskie Wyspy Dziewicze, Kajmany, Falklandy, Gibraltar (*), Montserrat, Pitcairn, Wyspę Świętej Heleny, Wyspę Wniebowstąpienia i Tristan da Cunha, Georgię Południową i Sandwich Południowy oraz Turks i Caicos.

(*) Gibraltar jest kolonią Korony Brytyjskiej. Istnieje spór między Hiszpanią a Zjednoczonym Królestwem dotyczący zwierzchnictwa nad Gibraltarem – rozwiązanie dla tego terytorium należy znaleźć w świetle stosownych rezolucji i decyzji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych”.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽¹⁰⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

⁽¹¹⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowaniu wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽¹²⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

Artykuł 2

Jeżeli Zjednoczone Królestwo wprowadzi obowiązek wizowy dla obywateli przynajmniej jednego państwa członkowskiego, zastosowanie ma mechanizm wzajemności przewidziany w art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/1806. Parlament Europejski, Rada, Komisja i państwa członkowskie działają niezwłocznie w celu zastosowania tego mechanizmu wzajemności.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po dniu, w którym prawo Unii przestaje mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 kwietnia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący
